

блѣнъ по творческата му мѣка Той ималъ нужда отъ насъ, до като живѣялъ съ съмненията за своя талантъ, а сега, сега —

Й о в к а. — Още, нищо не разбирамъ!

М а р а. — Критиката го признава за мощенъ талантъ. Ще четешъ Искра. Скача взема ножицитѣ и се спуска къмъ близката картина „Плѣнниците на Вавилонъ“ и я прорѣзва.

Й о в к а. — Спуска се и хваща ножицитѣ; отвлича Мара на диванчето Какво правишъ, Мара!

М а р а. — Като се опитва да стане. Азъ всичко ще уничтожа! азъ немога понеса това —

Й о в к а. — Че Борьо е талантъ — това азъ всѣкога съмъ твърдила, и мисля, че това трѣбва само да ни радва.

М а р а. — Да се радвамъ, когато тукъ азъ съмъ само единъ моделъ! Ако Йовке, ти говоришъ отъ сърдце, тогава ти не си жена!

Й о в к а. — Ето голѣмото различие между насъ, Мара. И за това азъ искамъ, прѣди да се раздѣлимъ, да поговоримъ. Защото иначе ти ще бждешъ една нещастна жена

М а р а. — Та какво има за разбиране: Той ще живѣй съ своитѣ картини, а азъ да бжда — — о не, това ме задушавя.

Й о в к а. — А прѣдстави си, когато ти ми казвашъ това, азъ усѣтихъ, че нѣщо по силно ме повлича по Боря.

М а р а. — И когато той не иска да знае за тебе?

Й о в к а. — Когато той се отдава на своя творчески блѣнъ и ме забравя, тогава азъ почвамъ да го виждамъ колко високо се издига той надъ мене; тогава азъ почвамъ да чувствамъ, колко той е непостижимъ съ своя полетъ за мене — и тъкмо тогава, азъ още по силно почвамъ да го мисля и да се стрѣмя да го стигна. И въ този стрѣмежъ, азъ чувствамъ какъ почвамъ да расга.

М а р а. — Да се стрѣмя, къмъ оногова, който ме не забѣлѣзва на пѣтя си!

Й о в к а. — Значи, ако той спрѣ тамъ, гдѣто си го стигнала, тогава ти би била доволна.